วรรณกรรม เรื่อง "อิเนนา ตอน ศึกกะนมังกนนิง" ตัวละคร ท้าวกะนมัง กุนนิง <mark>ลักษณะ ภายใน ใจรือน มุทะล อาฆาตพยาบาท ไม่นั่งคำของผู้อื่น</mark> <u>ภายนอก</u> มีทำแนน่งสูงส่ง ภาพลักษณ์ภายนอก คูเข้มแข็ง มีอำนาจ ตัวละคร ท้าวดานา ลักงเมะ การเงิน มีเหตุผล และ รอบคอบ วางตัวเป็นกลาง รักความยุติธรรม <mark>ภายนอก</mark> มีความเมตฑา ดูสุขุม มีสง่าราศี บุคลิกสุภาพ <u>ตัวละคร</u> ทำวกุเรปัน รักความยุติสรรม เด็ดขาด ใช้เหตุผล ไม่ใช้อารมณ์ ลักขอนะ ภายใน จริงจัง เคร่งขรึ้ม มีความเป็นผันำเเบบเด็ดขาด ภายนอก คัวละคร อิเนนา (ระเล่นมนตรี) ภายใน ลักงงณะ รัก และ ภักดีต่อคนรัก เฉลียว ฉลาด กล้านาญ หักรบผู้เก่งกล้า รูปงามสง่า เข็มเเข็ง เด็ดเดี่ยว การเนอก ค้าละอส วินยาสะกำ รักเดียว ใจเดียว มีความออกน ยโดตัวเองเนียนที่ตั้ง ภายใน ลักษณะ อ่อนสักร สงาคม อ่อนโรเน ภายนอก **ตัวละคร** จินตะ นราวาตี มีวุฒิภาวะ อดกน ผญ เรียบร้อย มีเกียรติ ศักดิ์ศรี ลักษณะ ภายใน ทำทางสง่างาม อ่อนนาวาน ภายนอก A CONTROL OF THE STATE OF THE S รูปภาพ : อ้างอิง thai.goodview bb4k2の1000000001 · 66 กิเขณา ใจ ลักษณะ และ บุคลิกตัวละคร (ไปทวนมาเยอะ๓) * ข้องข้องน อาจจะ ออกให้ วิธคราะ เช่ ลักเหณะของ

ตัวละคร ขลง

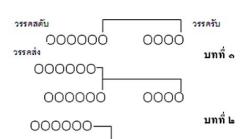

ลักษณะคำประพันธ์

บทหนึ่งมี ๓ วรรค คือ - วรรคแรก มี ๖ คำ - วรรคที่สอง มี ๔ คำ

- วรรคที่ ๓ มี ๖ คำ

รวมทั้งหมด ๑ บทมี ๑๖ คำ จึงเรียกว่ากาพย์ฉบัง ๑๖

รูปภาพ: อ้างอิง trueplookpanya.com

สัมผัส

กำหนดสัมผัสระหว่างวรรค ๑ แห่ง และสัมผัสระหว่างบท ๑ แห่ง ดังนี้ **สัมผัสระหว่างวรรค** คำท้ายของวรรคแรกสัมผัสกับคำท้ายวรรคที่ ๒ สัมผัสระหว่างบท คำท้ายของวรรคที่ ๓ ของบทแรกสัมผัสกับคำท้ายของ วรรคแรกของบทต่อไป

หลักการแต่ง

<u>- ภาพย์ฉบังมีลีลาคึกคัก</u> โลดโผนและสง่ากว่ากาพย์ยานี โบราณนิยมใช้แต่ง บทพากย์โขนบทสวดมนต์ ถ้าเป็นนิยาย นิทานก็ใช้เป็นบทพรรณนาโวหารที่ต้องการ ให้มีลีลาดังกล่าว ปัจจุบันนิยมใช้เขียนบทสดุดี และบทปลุกใจ

- <u>คำท้ายของบท</u>มักนิยมใช้เสียงวรรณยุกต์**สามัญ**แล**ะจัตวา** ส่วนวรรณยุกต์อื่น ไม่นิยมใช้และพบไม่บ่อยนัก

- <u>ความไพเราะ</u>ของกาพย์ฉบังขึ้นอยู่กับเสียง**สัมผัสใน** นิยมเพิ่มในวรรคเป็นคู่ ๆ ทุกวรรคทั้งสัมผัสสระและสัมผัสอักษร

> ตัวอย่างกาพย์ฉบัง ๑๖ เริงร้องซ้องเสียง

เขาสูงฝูงหงส์ลงเรียง สำเนียงน่าฟังวังเวง กลางไพรไก่ขันบรรเลง

ฟังเสียงเพียงเพลง

ซอเจ้งจำเรียงเวียงวัง กาพย์พระไชยสุริยา: สุนทรภู่

